

**ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΕ, ΑΦΟΜΟΤΩΣΕ
ΤΟ ΜΑΘΗΜΑ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ,
ΚΙ' ΑΣ ΤΟ ΓΕΥΘΗ ΚΑΙ Ο ΜΠΑΡΔΑΚΑΣ**

---- . ----

«Πᾶς γραμματεὺς μαθητευθεὶς εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν ὁμοίως ἐστὶν ἀνθρώπῳ οἰκοδεσπότη, ὅστις ἐκβάλλει ἐκ τοῦ θησαυροῦ αὐτοῦ καινὰ καὶ παλαιά» (Ματθ.13,52).

Εἶναι μιά ἀπό τίς συντομώτερες παραβολές τοῦ Κυρίου μέσα στὰ Εὐαγγέλια. «Γραμματεὺς» εἶναι ὁ Γραμματικός, ὁ ἐπιστήμων τῶν κειμένων, ὁ διδάσκαλος τῶν γραμμάτων, ὁ φιλόλογος. Ἡ «**βασιλεία τῶν οὐρανῶν**» εἶναι καὶ **σχολεῖο**, ἀφοῦ ὁ **Κύριος** εἶναι «**διδάσκαλος**» κι' αὐτοὶ πού τόν ἀκολουθοῦν «**μαθηταί**» του, κι' ἔχουν **βιβλίο** τους τὴν **Βίβλον**.

«**Θησαυρός**» ἐδῶ, ἀπό τό «**τίθημι-θήκη**» εἶναι ἡ ἀποθήκη, ἡ βαλίτσα, ἡ κεσσετίνα, ἡ μπιζουτιέρα. Δηλαδή ἡ **καρδιά**, ἡ **διάνοια**, ὁ **ἐγκέφαλος**, ἡ **συνείδηση**, τό **φρόνημα**. Κάθε ἄνθρωπος πού θησαυρίζει, **ἀντικαθιστᾷ στήν ἀποθήκη του τὰ παλιά μέ τὰ καινούργια**. Ὅταν προσαποκτήσῃ κάτι καινούργιο, καὶ τοῦ χρειάζεται στήν ἀποθήκη του χῶρος γι' αὐτό, **πετάει** (ἐκβάλλει) ἀπ' αὐτή **τὰ πύο φθαρμένα ἢ ξεπεραμένα καὶ παρωπλισμένα**, γιά **νά βάλῃ τὰ πύο καινούργια καὶ ἄφθαρτα**. Ὅταν ὅμως ἓνας γραμματεὺς, **καλὸς ἐκτιμητὴς τῶν μαθημάτων**, γίνῃ **μαθητὴς στή βασιλεία τῶν οὐρανῶν καὶ πάρῃ τό μάθημα πού περιέχει ἡ διδασκαλία τοῦ σχολείου αὐτοῦ**, τότε **δέν λογαριάζει οὔτε παλιά οὔτε καινούργια**, ἀλλά **τὰ πετάει ἀπό τὴν ἀποθήκη του** (τόν θησαυρόν αὐτοῦ) **ὅλα, καινὰ καὶ παλαιά**, γιά **νά βάλῃ αὐτό τό ἓνα πού ἀνακάλυψε** κι' ἔμαθε, **τό μάθημα τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν**, τό **ἀσύγκριτα ἀνώτερο καὶ πολυτιμότερο** κάθε παλιοῦ καὶ κάθε καινούργιου. Μπροστά στό **μάθημα αὐτό τὰ πάντα**, κάθε **διδασχὴ καὶ κάθε φρόνημα**, κάθε **παράδοση καὶ κάθε μάθημα**, **ἀβελτίωτα καὶ βελτιωμένα**, εἶναι **σκουπίδια γιά πέταμα**. Στόν θησαυρόν τῆς καρδίας τοῦ Χριστιανοῦ ἀνθρώπου, ἓνα μόνο **μάθημα ἀξίζει** **νά ὑπάρχῃ**, ἡ **διδασκαλία τοῦ Κυρίου**, **τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν**, τό **περιεχόμενο τῆς Βίβλου**.

Ἡ οὐσία τοῦ νοήματος τῆς παραβολῆς εἶναι, ὅτι ὁ **καλὸς μαθητὴς τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν**, τοῦ **κηρύγματος τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ**, τῆς **Βίβλου**, τῆς **Χριστιανικῆς πίστεως**, πιστεύει **ἀσάλευτα** στήν **αὐτάρκεια τῆς Βίβλου**, τῆς **Χριστιανικῆς πίστεως**, καὶ **δέν τὴ συμπληρώνει** **μέ τίποτε**, οὔτε **μ' ἑλληνικὴ σοφία**, οὔτε **μέ ἰουδαϊκὴ παράδοση**, οὔτε **μέ**

ἄλλες τέτοιες πεπονημένες «ἀξίες» καινούργιες ἢ παλιές, οὔτε μ' ὁποιαδήποτε ἔθνικοφροσύνη, οὔτε μ' ὁποιοδήποτε πατριωτισμό, οὔτε μ' ὁποιοδήποτε ἀνθρωπισμό ἢ ἀλτρουϊσμό, οὔτε μ' ὁποιαδήποτε ἄλλα «ιδανικά», οὔτε μ' ὁποιοδήποτε ἄλλο σέμνωμα καί καύχημα. Δέν θεωρεῖ τή Χριστιανική πίστη χρήζουσα συμπληρώσεως ἢ συνυπάρξεως μέσα στό ἴδιο θησαυροφυλάκιο, στήν «καρδιά» του, στή συνείδησή του, μέ κάτι ἄλλο σπουδαῖο, οὔτε μέ τίποτε ἄλλο ἀπό τά θεωρούμενα εὐγενῆ καί ὑψηλά. Μπροστά στή Χριστιανική πίστη, εἶναι ὅλα σκύβαλα καί σκουπίδια γιά πέταμα.

Ὁ σωστός Χριστιανός δέν ἔχει κανένα πάθος καί κανέναν ἔρωτα (παλαιόν), οὔτε κανένα ιδανικό (καινόν), ἐκτός ἀπό τή Χριστιανική πίστη, πού ἐκτίθεται, πού ἀπλώνεται καί ξετυλίγεται μέσα στή Βίβλο, τό βιβλίό τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν.

Ἡ Βίβλος κατέχει μόνη της τό νοητό χῶρο τῆς ψυχῆς τοῦ καλοῦ «γραμματέως», τοῦ σωστοῦ Χριστιανοῦ, εἶναι τό μοναδικό του φρόνημα. Γι' αὐτό καί δικαιουμένη (= ὄχι μόνο τῆς ἀποδίδεται τό δίκαιο πού τῆς πρέπει, ἀλλ' ἔχουσα μέ ἀπόλυτη ἀπαίτηση-τοποθέτηση τό θάρρος, ἀπαιτεῖ δικαιοματικά), καί -δίδοντας ἐντολή τρόπον τινά-, καλεῖ πάντας, νά «ἐπιρρίψωμεν πᾶσαν τήν μέριμναν ἡμῶν ἐπ' Αὐτῷ (= τῷ παντοδυνάμῳ Θεῷ), ὅτι αὐτῷ μέλει περί ἡμῶν» (Α' Πέτρ.5,7). Πᾶσαν, τήν ὁποιαδήποτε, τήν παντοειδῆ μέριμναν;; Ναί! Καί ἔχει γιά ὅλες ἔννοια; Καί θά τίς ἐπιλύσῃ; Ἀπολύτως καί χωρίς περιστροφές ναί. Ναί!! Γιατί, Αὐτός εἶναι «τό ναί ναί, καί τό οὐ οὐ». Ἐμεῖς δέν εἴμαστε.

Ὁ Χριστιανός βέβαια, εἶναι καλό καί ὑγιές μέλος τῆς κοινωνίας, μέσα στήν ὁποία ζῆ. Τό καλύτερο καί ὑγιέστερο. Εἶναι καλός πολίτης τοῦ ἐπιγείου κράτους του καί καλός πατριώτης τῆς πατρίδος του, ὁ καλύτερος. Ἀλλ' εἶναι, ἐπειδή αὐτό, συμβαίνει νά τό θέλῃ ὁ Κύριος, ὁ «βασιλεύς τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν», στήν ὁποία «ἐμαθητεύθη».

Εἶναι καλός ἀγνός σεμνός καί πιστός σύζυγος, ὄχι γιά τή σύζυγό του, ἀλλά γιά τόν Κύριο. Ἀπλῶς ἡ σύζυγος ἀπολαμβάνει αὐτές τίς, γιά Τόν Παντεπόπτη Κύριο, ἀνυπόκριτες ἐπιδόσεις τοῦ συζύγου της. Καί ἀντιστρόφως βέβαια, ὁ σύζυγος τά τῆς συζύγου. Ἔτσι λειτουργεῖ καί ὡς πολίτης καί μέλος τοῦ ἔθνους του καί τῆς κοινωνίας του. Ἐνδεχομένως εἶναι καί κάτοχος μιᾶς ἐπιστήμης καί μερικές φορές ὁ καλύτερος, ἐπειδή αὐτό τό προτιμᾷ κι' ὁ Κύριος, ὅπως προτιμᾷ νά εἶναι ὁ ἄνθρωπος του κι' ὁ καλύτερος ξυλουργός. Ἀλλ' εἶναι τέτοιος ὁ Χριστιανός, ὡς ἐπαγγελματίας μόνο. Καί ὄχι ὡς ἐραστής τοῦ ἀντικειμένου τῆς ἐπιστήμης του.

ὁ καλός Χριστιανός ὁ μαθητευθεὶς εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, ὁ ἐκπαιδευθεὶς δηλαδή γιὰ ν' ἀποτελέσῃ μέλος τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν -αὐτὴ εἶναι ἡ ἀκριβέστερη ἐρμηνεία τοῦ χωρίου-, δέν ἔχει καμία ἀπολύτως ἰδεολογία. Ἔχει μόνο τὴ Χριστιανικὴ πίστη. Κι' ἂν εἶναι πολὺ σοφός ἐπιστήμων, δέν ἔχει ἀπόψεις, γιατί ἀπόψεις του εἶναι «τά διδασκάλια» τῆς Βίβλου! Κι' ἄς ἔχουν δίπλα του ἀπόψεις, καὶ σκληρές ἀπόψεις μάλιστα, οἱ πῶ ἀμαθεῖς (ἐνεκα, τῆς ἀλαζονικῆς ἀφροσύνης των) ἄνθρωποι. Καὶ Πατριάρχαι! Naί, καὶ Πατριάρχαι ἀκόμη, καὶ Πρυτάνεις Θεολογικῶν Σχολῶν(!), Χάλκης, Τιμίου Σταυροῦ καὶ τόσων καὶ τόσων ἄλλων νεοκόπων (φρεσκοκομμένων «φρούτων!!») μέ νεοκότους (παραδόξους, πρωτακούστους) Οἰκουμενιστικὰς καὶ Παγκοσμιοποιητικὰς, Ἀρχιαιρεσιαρχικὰς τοποθετήσεις-γνώμας, προκαλούσας νεοκηδεῖς (προσφάτους θλίψεις) καὶ ψυχόλεθρα (ψυχοκτόνα) -ὡς μὴ ὄφειλεν- ἀποτελέσματα. Ὅλοι ἐτοῦτοι οἱ παράφρονες, τόχουν ἀνάγκη νὰ ἔχουν ἀπόψεις γιὰ νὰ «γεμίσουν» τὸ κενό τους, (μέσα) στό κούφιο τους κεφάλι, κι' ἄς καμαρώνουν σάν «ἐβρέϊκα (Τούρκικα καὶ Ἀμερικάνικα) σκερπάνια», αὐτογελοιοποιούμενοι «δοκιμαζόμενοι στήν (αἰώνια) λυδία λίθο», τὴ Βίβλο! Ὁ καλός Χριστιανός, δέν ἔχει ἀνάγκη νὰ ἔχη ἀπόψεις (σάν τοὺς κουφιοκεφαλάκηδες), γιατί εἶναι γεμάτος. Ἔχει αὐτὰ πού ἔβαλε στό θησαυρό του, ὅταν πέταξε ἔξω ἀπ' αὐτόν «καινά καὶ παλαιά». Ἡ Χριστιανικὴ του πίστη, τόσο ὡς περιεχόμενο τῆς Βίβλου, ὅσο καὶ ὡς βίωμα του, εἶναι καὶ ἀποκλειστικὴ καὶ αὐτάρκης. Εἶναι ἐκεῖνο πού ἐκτοπίζει (ἐκβάλλει) ἀπὸ τὴν καρδιά του «καινά καὶ παλαιά», καὶ γιὰ κανένα ἀπ' αὐτὰ δέν λέει «Αὐτό καλούτσικο εἶναι, ἄς τό κρατήσω». Ὅλα εἶναι γιὰ πέταμα μπροστά στή Βίβλο, στή Χριστιανικὴ πίστη πού ἀπορρέει ἀπ' αὐτὴ καὶ ἐρείδεται εἰς αὐτήν.

Ἡ Βίβλος, δέν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τίποτε, ἀπὸ καμία ἐπικουρία καὶ κανένα συμπλήρωμα. Ἡ Χριστιανικὴ πίστη εἶναι αὐτάρκης κι' ἀπαραλλήλιση. Καὶ μόνη ἡ ἰδέα γιὰ κάποια συμπλήρωση εἶναι βλασφημία, ὅσο καὶ τὰ γλυκὰ μάτια μιᾶς παντρεμένης σέ κάποιον, εἶναι ἀπιστία πρὸς τὸ σύζυγό της. Ὁ Κύριος ὡς ἐραστής, δέν δέχεται νὰ εἶναι συνεργαστής. Δέν εἶναι πελάτης πόρνης, ἀλλὰ σύζυγος, νυμφίος. Ἡ Χριστιανικὴ πίστη δέν συνυπάρχει μέ καμία ἰδεολογία καὶ καμία φιλοσοφία. Γιὰ τὸ Χριστιανό, ὅλ' αὐτὰ εἶναι σκουπίδια γιὰ πέταμα, μπροστά σ' αὐτήν.

Ἡ Χριστιανικὴ πίστη, δέν εἶναι κάτι καινούργιο οὔτε κάτι παλιό. Εἶναι τὸ αἰώνιο. Δέν ἐπιδέχεται βελτίωση, ἐπειδὴ εἶναι τὸ τέλειο!. Δέν προσαρμόζεται σέ τίποτε, ἐπειδὴ τὰ πάντα ὀφείλουν νὰ

προσαρμόζονται σ' αυτή. Είναι τό άξεπέραστο τό άπάλιωτο τό άπόλυτο. Στόν κόσμο, όλοι οί νεωτερισμοί είναι φθοροποιοί, κι' όλες οί παραδόσεις και οί «άξίες» είναι εκείνα πού άναχαιτίζουν τήν πρόοδο και προκαλοϋν καθυστέρηση κι' όπισθοδρόμηση.

Ή Χριστιανική πίστη, και ώς παράδοση και συντηρητικότητα, και ώς νεωτερισμός και ριζοσπαστικότητα, είναι μόνο προκοπή και πρόοδος. Είναι ή έπιτυχία, ή όμορφιά, ό πραγματικός πολιτισμός. Στίς τρεις ήπειρους πού κυκλοφόρησε ή Βίβλος, Εύρώπη Β. Άμερική και Αύστραλία, ζοϋν οί έπιστημονικώς και τεχνολογικώς προηγμένοι κι' έλεύθεροι λαοί. Στίς άλλες τρεις πού δέν διεισέδυσσε, Άσία Άφρική Ν. Άμερική, ζοϋν οί λαοί οί καθυστερημένοι και άνελεύθεροι. Μπροστά στή Βίβλο και στή Χριστιανική πίστη, πού είναι τό περιεχόμενό της, τίποτε δέν είναι διατηρητέο, οϋτε τό καινούργιο οϋτε τό παλιό. Τά πάντα είναι άπόβλητα.

Καλός Χριστιανός και συνετός «γραμματεύς», εκπαιδευμένος και δόκιμος για τή βασιλεία τών οϋρανών, είναι μόνον εκείνος πού γι' αυτήν τά πετάει όλα, όχι μόνο τά παλιά, αλλά και τά καινούργια.

Χριστιανικά γράμματα εκτός από τή θεόπνευστη Βίβλο, είναι ή θεοφώτιστη Χριστιανική γραμματεία. Αύτή ή γραμματεία, όσο πιο πολύ ευθυγραμμίζεται με τή Βίβλο, τόσο πιο θεοφώτιστη είναι, διότι απ' αύτή φωτίζεται ως ένα έτερόφωτο σωμα, πού δέν είναι ή πηγή τοϋ φωτός, όπως ή θεόπνευστος Βίβλος, αλλά τό φωτιζόμενο, κι' όσο λιγώτερο ευθυγραμμίζεται με τή Βίβλο, τόσο πιο άφώτιστη είναι, σαν τά σκοτεινά και παγωμένα μέρη τών πόλων.

Κατόπιν όλων τών ως άνω, στρέφομαι ταπεινά, αλλά και υπεύθυνα, σαν ένας απλός πιστός απέναντί σου, Πατριάρχα, και σέ ρωτώ.

Πώς βάζεις στό στόμα σου τήν λέξη «μέντωρ» (= σώφρων φίλος και σύμβουλος), τήν στιγμή πού άπεδειχθης και εξακολουθητικά άποδεικνύεσαι τόσο -προκλητικά- άσυνεπής εις τό όρθως διδάσκειν τούς -δίχα σου- όρθως δοξάζοντας, νοοϋντας τά τής πίστεως και Όρθοδόξως τοίς Πατράσιν έχομένους, και οϋτω λατρεύοντας τόν ένα άληθινόν Θεόν, μίαν συγκροτοϋντες Έκκλησίαν και οϋχι 348 -ως σύ δοξάζεις-, ώνπερ σύ «Έλέω Θεού»(!) διατείνεσαι ότι ως στοργικός πατήρ δήθεν άρχεις, Πατρι-άρχης αυτοκαλούμενος κομπορημονών και αυτοβαυκαλιζόμενος;

Δέν άντιπιοϋμαι άρχήν, πολλω μάλλον, οϋ Σύνοδον προσώπων τών μετά σου μή σεβόμενος υποτιμω, οϋδέ φίλους κοινούς, μετά τών οποίων έγώ εις Πάτμον και σύ εις Χάλκην άδελφικως συνανεστράφημεν, εις λήθην ρίπτω. Μετά σου -και ως σύ και πάντες-, καθ' ήμέραν «εις πολλά πταίω». Τολμω, όμως, να σε έρωτήσω -ει και ό πρώτος τών άμαρτωλών

συμβαίνει νά είμαι τήν στιγμήν αὐτήν. **Πῶς**, μή τηρῶν τόν ΚΔ' Κανόνα τῆς ἐν Καρθαγένῃ Συνόδου. **Πῶς**, μή τηρῶν τό τοῦ Δευτερονομίου 17,18. **Πῶς**, μή ἐνστερνιζόμενος τόν 16^{ον} στίχον τοῦ 118^{ου} Ψαλμοῦ πού σέ καλεῖ «νά εἶναι ἀπόλαυσή σου καί καθημερινή ἐντρέψή σου ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ καί νά μή λησμονῆς τό λόγο Του». **Πῶς**, χωρίς νά τρομάξης μπροστά στό τοῦ Προφήτου Ὡσηέ 4,4-6 πού σέ ἀποπέμπει εὐθέως λέγων σοι «ἔχει κάθε λόγο ὁ λαός (ἄρα καί ἐγώ καί κεθένας πιστός) νά σέ κατηγοροῦν ὡς **Ἱερέα πταίοντα**, -πολλῶ μᾶλλον ὡς Πατριάρχην-, ὁ ὁποῖος (σημειοῖ ἀπερίφραστα ὁ Προφήτης), **σκοντάφτεις-σκουντουφλᾶς τό καταμεσήμερο(!)**»; Καί συνεχίζει ὁ Θεός καί σοῦ ὑπομιμνήσκει **ξεκάθαρα**, «θά καταστρέψῃ ὅλο τό συγγενολοῖ σου. Ὁ λαός **βαδίζει** (Βαρθολομαῖε, **ἄνοιξε τ' αὐτιά σου ἐπί τέλους ν' ἀκούσης**) (**βαδίζει**) **στήν καταστροφή ἀπό ἔλλειψη γνώσης τῶν ἀληθειῶν τοῦ Θεοῦ!!! -ὄχι ψεύδους καί πλάνης, μέσα σ' αὐτά ζῆσε μόνος σου, μέ τόν Πάπα καί μ' ὄποιους θέλεις, μή τά σκορπᾶς, μή μολύνῃς τά παιδιά σου. Καί ἐπειδή Τόν ἀγνοεῖς, θά σέ ἀγνοήσῃ κι' ἐσένα (ὁ Θεός) σάν Ἱερέα (σκέψου σάν ὑπεθυνοανεύθυνο Πατριάρχη πῶς θά σοῦ συμπεριφερθῇ). Καί ἐπειδή λησμονεῖς τό νόμο τοῦ Θεοῦ, θά σέ λησμονήσῃ κι' Ἐκεῖνος ἐσένα». **Δέν φρίττεις;!** Οὔτε **δάκρυ** δέν βγάζεις;!/ Συνεχίζει καί σοῦ λέει μέ τήν 123^η Νεαρά του ὁ Ἰουστινιανός, πού **δέν** ἦταν στό Βραχώρ', στήν Πησαχθόη, στήν Κολοβροτοῦ, στήν Καραβιζύη (Μητροπόλεις τοῦ Πατριαρχικοῦ (δά) **Κλίματός** σου εἶναι δαῦτες -μέ τό συμπάθιο(!) ἄν ἔχῃς «ἀποΚλιματισθῇ» καί «ΠαποεγΚλιματισθῇ» καί «ἀφομοιωθῇ» καί **σοκάρεσαι**)-, **οὔτε** στήν Κολοπετινίτσα, / στό Φανάρι σου **γύρω** τά νομοθέτησε (ὁ Ἰουστινιανός). Ἐκεῖ (λέγω) καί **παρακατούλια** ἀναφέρει στόν ὑπομνηματισμό τοῦ **Β' Κανόνος** τῆς **Ζ' Οἰκουμενικῆς**, ὅτι «εἶναι πρᾶγμα αἰσχρόν καί παράλογον, ἄν γίνῃς Ἀρχιερέυς καί διορισθῆς κάπου, κι' ἐκεῖ, -ἀντί νά διδάσκῃς-, διδάσκεσαι, πρέπει (λέει) νά καθαιρεθῆς, Βαρθολομαῖε, κι' ὁ χειροτονήσας σε νά ἀργῆται»!;, Θά **σχωρέσῃ** ὁ Θεός ἄραγε, αὐτούς πού ἐξ ἀνάγκης σέ χειροτόνησαν γιατί ἦσουν κι' ἐσύ φτωχαδάκι-μπατιράκι καί δέν εἶχες νά πληρώσῃς τά τροφεῖα τῆς Σχολῆς τῆς Χάλκης, καί διά τοῦ τρόπου τῆς ἀναγκαστικῆς χειροτονίας μόνον ἠδύνατο νά γίνῃ ἡ ἀπαλλαγή καί ἐξώφλησις, ἀπεδέχθῃς τό νά χειροτονηθῆς, σέ στείλανε στό Γαλλικό Ἰνστιτοῦτο (Οἰκοτροφεῖο) τῆς Ρώμης νά διαμένῃς, καί στό Ἰνστιτοῦτο Γαλλικῶν Σπουδῶν νά σπουδάζῃς, σοῦ πλήρωναν ἀπό τό Πατριαρχεῖο στή Γρηγοριάνα τά ἔξοδα τῆς ἐκεῖ ὑποτροφίας σου, κι' ἀντί νά ὑποστηρίξῃς σήμερα τούς Ἱερούς Κανόνες πού σπούδασες –«Κωδικοποιήσις τῶν Ἱερῶν Κανόνων» καί γάρ τό θέμα τοῦ Διδακτορικοῦ σου-, μᾶς τούς ὀνοματίζεις καταπτύστως καί μετ' ἀποτροπιασμοῦ -ὄπου ἄν γίνῃ περί αὐτῶν λόγος-,**

«Τείχος τοῦ αἰσχους»! Ναί. Ἐσύ, πού ὄχι μόνον ὑγιῶς δέν διδάσκεις, ἀλλ' ὀδηγεῖς ὅλο τό Ὁρθόδοξο πλήρωμά (σου(!)), Μέγιστε Οἰακοστρόφε! εἰς πλάνας, καί ὄχι εἰς μίαν μόνον τοιαύτην. Ἐσύ, τί πρέπει νά ὑποστής;;;!!! Ἐσύ πού ἐπαισχύντως ἐξακολουθεῖς νά ἀνοσιουργῆς κατά τῆς Μητρός, Μιάς Ἐκκλησίας -μή παραιτούμενος-, πῶς ἀπετόλμησας (έν τῇ Σοί (δῆθεν...) Μετριότητι!!!, Ἀναξιότητι!!!, καί τά τόσα σου ἄλλα γλυκανάλατα, χωρίς ἀντίκρουσμα καί συναίσθηση καμώματα τερτίπια καί βαυκαλίσματα), πῶς (σέ ρωτῶ μέ ἀπροσμέτρητη ἀγανάκτηση), πῶς ἐφάνης καί ἀπεδείχθης τόσο στυγνός καί ἀδίστακτος τιμητής, (κατά) τοῦ Μακαριστοῦ Νικολάου Σωτηροπούλου, τοῦ Ἐλλογιμωτάτου π. Θεοδώρου Ζήση καί τόσων ἄλλων, καί ποίων (ἄραγε) ἀκόμη ἔχεις ἐτοιμάσει λίσταν καρατομήσεως;;;!!!. **Φεῦ!** Ἐπιπροσθέτων καί ἓνα **Βαβαί!** Δέν προχωρῶ στό ἀφορόν μόνον ἀκραιφνεῖς Ἕλληνες, «Αἰδώς, Ἀργεῖοι»(!), διότι, ὄχι μόνον δέν εἶσαι Ἕλληνας, (γνωστότατον τί εἶσαι), ἀλλά καί μετὰ τοσοῦτου (ἀνεπιπίστου) ἀβυσσώδους ὑπούλου μίσους καί κακεντρεχείας ἴστασαι καί ἐνεργεῖς καθ' ἡμῶν τῶν Ἑλλήνων. Εἰλικρινῶς λυπούμενος, -διότι «εἰς μάτην κοπιῶν» καί «εἰς ἀέρα δέρων» (μᾶλλον) γράφω ταῦτα, / ἐν τούτοις, ἐπικαλούμενος τήν βοήθειαν τοῦ μή μυκτηριζομένου καί τά πάντα δυναμένου Θεοῦ καί προσευχόμενος, καταχωρῶ, Πατριάρχα Βαρθολομαῖε, ὡς ὑστάτην προσπάθειαν -συμφωνῶν καί μεθ' ἐτέρων δημοσιευσάντων- τά κατωτέρω, μήπως (εἰς τό ἐλάχιστον) σέ συγκινήσωμεν, καί μεταμελούμενος, -ἔστω ὀλίγον πρό τῆς τελευτῆς σου-, εὖρης Χάριν παρά τῷ Θεῷ. Εἰ δ' ἄλλως, νά ἀπαλλάξη ἀπό σοῦ τήν νύμφην Του Ἐκκλησίαν, «ἦν περιεποιήσατο τῷ Ἰδίῳ Αὐτοῦ Αἵματι»! Ἀρκετά πιά. Ἡ Ὑφήλιος βοᾷ!

«Ποίμινε, Βαρθολομαῖε, τό ποῖμνιο πού σοῦ ἐμπιστεύθηκεν ὁ Θεός, ὅπως Αὐτός θέλει. Δηλαδή μέ τή θέλησή σου κι' ὄχι ἐνασκῶν τό ἐπισκοπικό σου ἀξίωμα σά νά κάνης ἀγγαρεία (μέ ταξιδάκια ἀποφεύγοντας τή δουλειά, μέ κατσικούλες «Δάφνες», «ὀνοματοδοσία» ὄναριου εἰς Χάλκην καί ... «Πράσιν' ἄλογα»-οἰκολογικά(!), μέ προθυμία, κι' ὄχι γιά τά χρήματα. Μή καταδυναστεύων καί ἐκμεταλλευόμενος (ἰδία εἰς Ἀμερικὴν) αὐτούς πού ποιμένεις, ἀλλ' ὑπόδειγμα ἀποφαινόμενος στό ποῖμνιό σου, ... γιατί ὁ Θεός ἐναντιώνεται στούς ὑπερηφάνους, παρέχων στούς ταπεινοὺς τή χάρη Του. Ταπείνωσε, λοιπόν, τόν ἑαυτό σου κάτω ἀπό τή δύναμη τοῦ Θεοῦ, γιά νά μή σέ σαβουρντίση κάτω (τήν ὥρα τῆς Κρίσεως), κάνοντάς σε ρεζίλι πλάϊ σ' αὐτούς πού τοὺς φέρθηκαν τόσο ἄσπλαχνα καί μπαμπέσικα, καί θά ντρέπεσαι νά τοὺς κοιτάξης, μέσα στήν ἐλεεινότητα καί τό χάλι πού θά βρίσκεσαι, ἐνῶ ὅλα αὐτά τά λαμπερά τά φῶτα, οἱ ἰαχές, οἱ δόξες καί οἱ τιμές θά 'χουνε πάψει θά 'χουν σβήσει, κι' ἓνα

ἀπέραντο **σκοτάδι** ὅλ' αὐτά θά 'χη **καλύψη**. Μείνε **ἀκλόνητος** στήν πίστη. **Μή** τρέχης ἐδῶ κι' ἐκεῖ σέ **πλάνες!**» (Α' Πέτρ.5,2-7).

Ἰερεὺς Ἰωάννης Νικολόπουλος
ΚΑΛΑΜΑΡΙΑ
14.12.2020

Ὑποσημείωσις: Τῇ παρακλήσει παλαιῶν ἀναγνωστῶν **ἐπαναπροωθῶ** σήμερον τό παρόν, **ὑπό ἡμερομηνίαν 21.6.2022** ἵνα καί **Μπαρδάκας** γευθῇ τοῦ μαθήματος μετά τήν **τοιαύτην** μέριμναν καί τόν **τοσοῦτον** θόρυβον ἐπί τῇ **ὑποδοχῇ τοῦ Πατριάρχου**. Μπαρδάκα, **πῶς** δέν συγκαταλλέγεσαι κι' ἐσύ μ' ἐκείνους πού «ἔχουν **ἀποστατήσει** ἀπό τήν πίστη καί ἔχουν προσηλωθῇ σέ πνεύματα **πλάνα** καί διδασκαλίες **δαιμονίων**, πού θα' 'ναι **ὑποκριταί** καί **ψεῦτες**, **πωρωμένοι** στή συνείδησή τους; Ἄν δέν κάνης αὐτά, **τότε** θά εἶσαι **καλός διάκονος** τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ πού **τρέφεσαι** μέ τούς λόγους τῆς πίστεως καί τῆς **καλῆς** διδασκαλίας. Τούς δέ βεβήλους καί γραῶδεις μύθους **ἀπόφευγέ** τους, καί γύμναζε τόν ἑαυτό σου στήν **εὐσέβεια**. ἡ **εὐσέβεια** εἶναι ὠφέλιμη γιά **ὅλα**, γιατί ἔχει **ὑποσχέσεις ζωῆς τῆς τωρινῆς καί τῆς μελλούσης**. ὁ λόγος **ἄξιος** πίστεως καί **πάσης ἀποδοχῆς**» (Α' Τιμ.4,1-9). **Ποῦ** πῆγε ἡ ὅλη σου **προσπάθεια**; **Ποῦ** ὁ **κόπος** ὅλων ὅσων ἀνέφερες; Πρός τί οἱ **τόσες δαπάνες** τά **δῶρα** καί τά **ἔξοδα**; Ἔχει «τό κοροῖδο» ὁ **ἀθῶος** ὁ κοσμάκης ἔ; **Μαλαγανιά, γλείψιμο, ζητιανιά, ἀγυρτία** μέχρι τό γόνα, **φούλ!** Σᾶς τά **σέρβιρε** στήν Ἐγκύκλιό του **χῶμα** ὁ Ἰερώνυμος Κυριακή 19 Ἰουνίου σ' ὅλους τούς Ναούς, Κομπογιαννίτες, ἀλλά **ποῦ** ἐσεῖς τσίπα καί ντροπή! // **Ποῦ** ἡ τῶν προσκαίρων τόση **φαντασία!** Τί, **ποιό** ἀπ' ὅλα ἔκλεινε μέσα του **εὐσέβεια**, **εὐαρεστοῦσε** τόν Θεόν, θά **διαβῆ** πρὸς τά ἐκεῖ καί τήν **περιμένει** γιατί τῆς ἔχει ἐτοιμάσει βραβεῖο, **ἔπαθλο** ὁ δωρεοδότης Θεός, ὡς **νομίμως** ἀθλήσασαν; Εἶπέ μοι, **διακρίνεις** νηφαλίως τώρα κάτι, ἤ, **ἔτι** ἀποθρασυνθεῖς, κουφιο ἐπιμελεῖσαι μελετῶν καί προγραμματίζων **νέα** σχέδια, **σατανικῶν** συλλήψεων, **ιδιοτελῶν** συμφερόντων καί ἐπιτυχιῶν;

Μᾶλλον τό δεύτερο συμβαίνει.

Αὐτό τό εἶδος ζωῆς σέ εὐφραίνει.

Ἄλλος **δέν** θές νά ἐπεμβαίνη·

Κόλασις οὖν σέ ἀναμένει!

(ὁ ἔτεσι παρακαλῶν καί ἐκλιπαρῶν, π. Ἰωάννης)